

Kenesei Aurélia

Emlékezés Kántor János Kurszán költőre (1941-2017)

Búcsúszöveget írni valakiről, akit alig ismertem, merész tett a részemről. Mégis megteszem, így emlékezem a közösségünk, a község írói-olvasói nevében.

Kántor János Kurszán az ormánsági Zalátán született 1941-ben, itt végezte az általános iskolát, utána napszámos, segédmunkás volt. Pécssett érettségizett a Janus Pannonius Gimnáziumban, ahol nagy hatással volt rá magyartanára, Tüskés Tibor. Dolgozott a Pécsi Nemzeti Színházban, majd geodéziát tanult és nyugdíjazásáig a keszthelyi Földhivatalban dolgozott. Élete nagyobb részét Gyenesdiáson töltötte. Különleges, visszahúzó, magányos embernek ismertük. Elzárkózott az emberektől, még a szomszédok elől is.

Korán kezdett írni, de első önálló kötete, *Üzenet partközélebről* címmel, csak 1994-ben jelent meg. Ezt 2002-ben a *Haikuk* követte, mellyel igazolta, hogy mestere a műfajnak. Több versét megzenésítettek, ezeket időnként a Bartók Rádió játszotta. Több haikuját Vermes György angolra fordította, Kosztolányi, Zelk Zoltán, Pilinszkyéi mellett.

Időnként a községünkben megjelent antológiákban is szerepeltek versei, de rendezvényeinken soha nem jelent meg. Ma már azt gondolom, mestere volt a háromkának, melyek megfognak drámai szépségükkel. Kettő idézésével szeretnék emlékezni és emlékeztetni rá:

„Milyen fájdalmas
külön menni az úton,
amelyen jöttünk.”

„Virágok között,
gomolygó, őszi ködben
bolyong a lelkem...”

– megőrzik a gyenesi utcák, kertek, fák, a tó.